

Tremtinys

LIETUVOS POLITINIU KALINIŲ IR TREMTINIŲ SAJUNGOS SAVAITRAŠTIS

2008 m. gruodžio 5 d.

Eina nuo 1988 m.
spalio 28 d.

Nr. 45 (827)

Ištakos

1988 metų spalis. Prasidėjus Lietuvos Atgimimui, nepamatuojama džiaugsmo bangą užliejo krūties iškenčiusių tremtį, lagerių cinizmą ir netektis. Sie žmonės būrėsi į vienminčių gretas ir įkūrė "Tremtinio" klubą. Pirmajame buvusių tremtinių ir politinių kalinių suvažiavime kompozitoriu, poetui ir visuomenės veikėjui Antanui Paulavičiui kilo mintis įkurti chorą – juk tą dieną visa Kauno sporto halė virpėjo nuo susirinkusių dainų apie tremtį, Laisvės kovotojus, Tėvynės ilgesį.

Į pirmąjį repeticiją, kuri įvyko Kauno Šv. Mykolo Arkangelo (Igulos) bažnyčioje, susirinko per šimtą dainorėlių. Taip gimė pirmasis buvusių tremtinių ir politinių kalinių chorą Lietuvoje.

Tada choro vadovui maestro Antanui Paulavičiui talino Bronė Paulavičienė, choro koncertmeisteriu buvo Dalius Paulavičius. Vėliau „Ilgesiui“ vadovavo Bronė Paulavičienė ir Gintė Vizbarienė. Šiuo metu į „Ilgesio“ gretas išsiliejo chormeisterė Raimonda Liaskauskaitė.

Choro repertuarė – parti-

Lapkričio 30-ąją Kauno buvusių politinių kalinių ir tremtinių chorą "Ilgesys" paminėjo savo veiklos 20-metį

"Ilgesio" choro vadovę Bronę Paulavičienę sveikina LPKTS vadovai

zanų, tremties, Tėvynės ilgesio dainos ir giesmės. Daugelijų parašė maestro Antanas Paulavičius. Į choro repertuarą kaitrios ugnies ipylė poetas Bernardas Brazdžionis – repertuarą nuolat papildyda naujas teksta, kuriems muzikos sparnus „prisegda“ maestro Antanas Paulavičius.

Beveik kiekviena LPKTS rengiama šventė, minėjimas ar išskirtinis renginys vainikuojamas "Ilgesio" choro atlikamomis dainomis. Per 20 savo veiklos metų chorą parangė per 100 naujų dainų.

„Girdėjau Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių dainas, krauju ir ašaromis, kančia ir ryžtu persunką poeziją. Norėčiau atsklapti ant kelių, pabuciuoti jų kojas ir padėkoti už nežmoniškai didelę auką...“ – rašė kunigas Juozas Šeškevičius iš San Paulo (Brazilija).

Kauno buvusių politinių kalinių ir tremtinių chorą „Ilgesys“ jubiliejiniame koncerte

Jono Sakelio nuotraukos

Per Lietuvą – su tremties dainomis

Nuo pat choro veiklos pradžios kolektyvas pradėjo aktyvią koncertinę veiklą. Dainomis sutiki ir palydėti iškilmingi renginiai Kaune, LPKTS būstines salėje, ne kartą lankytasi Žemaitijoje ir Aukštaitijoje, dzūkų krašte ir Suvalkijoje. Ypač reikšmingi choro pasirodymai, sutraukiantys didelę klausytojų auditoriją, minint Gedulo ir Vil-

ties dieną, Visų Šventųjų ir Vėlinių dieną, saskrydyje Ariogaloje „Su Lietuva širdy“, tradicinėse dainų šventėse „Leiskit į Tėvynę“, Pasaulio lietuvių dainų šventėse. Liudnai skambėjo "Ilgesio" atliekamos dainos perlaidojant iš Sibiro parvežtus mirusiu palaikus. Susirinkusieji negalėjo sulaikyti ašarą, kai skambėdavo Bronės Paulavičienės atliekama rauda „Parvežkite kaulus“.

(keliamas į 4 psl.)

Reiklus piliečiams, negailestingas monopolininkams

Dešinieji dvi ilgas kadencijas dirbę opozicijoje, pagaliau iš Lietuvos rinkėjų gavo svarų pasitikėjimą ir stojo prie valdžios vairo. Kartą Lietuvių Rusijos sukeltose ekonominės krizės vedės premjeras A. Kubilius lapkričio 27 d., Prezidentui V. Adamkui Seimui pateikus jo kandidatūrą, gavo balsų daugumą – pritarimą eiti Ministro Pirmininko pareigas. Per 15 d. nuo minimos datos paskirtas Premjeras A. Kubilius turi baigtį formuoti Ministru kabinetą ir užbaigtį Vyriausybės veiklos programą bei vėl gauti Seimo ir Prezidento pritarimą, kad galėtų pradėti dirbtį kaip pilnateisis Lietuvos Premjeras.

Tačiau realiai A. Kubilius ir jo komanda pradėjo dirbtį iškart pasibaigus Seimo rinkimams. Ir ne šiaip sau dirbtį, o kirsti iš peties. Jis ir pats, kaip Premjeras, praėjusių savaitę gavęs 89 Seimo narių pritarimą, ryžtingai išdrožė

"minam". Tai, kad darbas prasidėjo dar net nepradėjus eiti tikrujų pareigų, įrodė ir opozicijos mesti kaltinimai A. Kubiliui. Teikiantjo kandidatūrą Premjero postą, Seime jam jau reikėjo atsakinėti oponentijos kritiką dėl krizės preventijos programos. Atsakydamas A. Kubilius tvirtino:

"Noriu sureaguoti į Premjero, opozicijos lyderio G. Kirkilo, išsakytaus žodžius, kad krizės įveikimo planas numato tokias priemones, kurių mes visiškai nežadėjome savo rinkimų programoje ir tokiu būdu mes esą apgauname rinkėjus. Čia noriu nulti G. Kirkilą ir kitus, kurie taip galvoja. Noriu priminti, kad išimčių ir mokesčių lengvatų atsisakymo norime ne tik mes, kurie esame koalicijoje. To nori tie rinkėjai, kurie balsavo už mūsų programą. Programoje pasakėme labai paprastai ir aiškiai. Noriu priminti, kad visiškai klaidin-

gai irydingai išplėtotos patentų sistemos atsisakyti arba ją sutvarkyti norime ne tik mes, išraše į rinkimų planą, bet to nori ir rinkėjai, kurie balsavo už mūsų programą. Noriu pasakyti, kad didelė dalis – keili šimtai tūkstančių Lietuvos gyventojų – socialdemokratų, deklaravusių socialinį jautrumą, valdymo metais nebuvo įtraukti į socialinio draudimo sistemą, todėl jaunos moterys baiminasi gimdyti vaikus, o pagyvenę ūkininkai, patentininkai ar žurnalistai baiminasi dėl ateinančio pensinio amžiaus, kuriam jie nepasiruošę. Įtrauki juos į socialinio draudimo sistemą siūlome ne tik mes, bet ir rinkėjai, kurie balsavo už mūsų programą".

Akivaizdu, kad A. Kubiliui pradėjus formuoti Ministru kabinetą ir kalbėti kaip faktiniu Vyriausybės vadovu, kažkas tikrai iš esmės pasikeitė.

(keliamas į 2 psl.)

2009-uosius ketinama skelbti LLKS metais

Antradienį Seimo plenariame posėdyje buvo pateiktas Seimo narės Vincės Vaidutės Margevičienės siūlomas nutarimo projektas, kuriuo ketinama 2009-uosius paskelbti Lietuvos laisvés Kovos sajūdžio metais. Pristatydama šį projektą Seimui V. Margevičienė aiškino, kad 2009 m. vasario 16 d. sukaks 60 metų nuo Lietuvos laisvés Kovos sajūdžio (LLKS) tarybos 1949 m. vasario 16 d. Deklaracijos priėmimo. Šį dokumentą prieš 60 metų pasiraše 8 Lietuvos laisvés Kovos sajūdžio dalyviai. Tuo pačiu 1949 m. vasario 16 d. buvo priimtas ne tik šis pamatinis, kovą už Laisvę įprasminęs ir apibrėžęs dokumentas, – taikart buvo suvienyta Lietuvos partizanų veikla ir kova, sukurta pasipriešinimo politinė ir karinė vadovybė.

Beje, ši Lietuvos partizanų jungtinės vadovybės priimta Deklaracija yra galiojančios Lietuvos valstybės teisės

aktas. 1999 metais savo kadenciją baigdamas konservatorių ir krikščionių demokratų tuomet valdomas Seimas specialiu įstatymu šią Deklaraciją paskelbė galiojančiu dabartinės Lietuvos teisiniu aktu. Tai buvo padaryta įvertinus Deklaracijos reikšmę Lietuvos valstybės tēstinumu. Tuo pačiu tai buvo lyg simbolinis LLKS, kaip aukščiausio Lietuvos valdymo organo, įteisinimas.

Konstitucinės teisės žinovai, vertindami tada, prieš 6 dešimtmecius labai sunkiomis sąlygomis priimtą partizanų vadovybės dokumentą, visada pabrėžia, kad tai ypatingos svarbos dokumentas, turėjęs didelę įtakos ne tik okupuotos Lietuvos išsilaisvinimo kovai, pasiūlęs išsilaisvinimo Lietuvos viziją, bet ir atsiliepęs šiandien Lietuvos Konstitucijoje.

(keliamas į 2 psl.)

Reiklus piliečiams ir negailestingas monopolininkams

(atkelta iš 1 psl.)

Kairieji, populistiškai ji kritikuodami, pradėjo kaltinti esą per dažnai vartojočes žodį "krizę" ir paskatinęs tą krizę ar net ją sukėlęs. Juokinga girdėti tokius kaltinimus, kai ekonominių ir finansinių krizė apėmusi visą pasaulį. Neva A.Kubiliui ištarus žodį "krizę", ji iš tiesų atsirado. Bet suprasti, kas iš tiesų pasikeitė A.Kubiliui atvirai prakalbus apie esamą valstybės padėtį ir ekonominę situaciją – tikrai verta.

Pirmą kartą po ilgo periodo pasikeitė Lietuvos valdžios ir Lietuvos piliečių santykis. Jei vadovaujant kairiųjų lyderiams: A.Brazauskui bei G.Kirkilui, žmonėms buvo sakoma arba geriausiu atveju raminama, esą problemos nėra, tai A.Kubilius atvirai kalba apie valstybės sunkumus. Maža to, jis ne tik atvirai pasakoja apie tikrają padėtį, bet ir primytinai ragina visus piliečius dalyvauti sprendžiant bendras problemas. Kas gi esminio čia pasikeičia? Esmė paprasta – iki šiol Lietuvos valdžia su piliečiais palaike programavimo santykius. Jie patys tvarkė valstybės reikalus, piliečių nelaike lygiaverčiais žaidimo dalyviais. Valdžia žmonėms sukurdavo konkrečią veiksmų programą ir vertė jos laikytis. Gal kaip tik dėl to žmonės buvo tokie apatiškivalstybės reikalams, nes buvo traktuojami kaip programuojamos mašinos.

Pradėjus veikti ir kalbėti A.Kubiliui, pasikeitė valdžios ir žmonių santykis. Nuo programavimo režimo, atrodo, ryžtingai pereinama prie derinimosi. A.Kubiliui reikia Lietuvos piliečių. Jis neketina vienas įveikinėti ekonominės krizės. Jis aiškina, rodo, siūlo, derasi. Norint surinkti trūkstančių lėšų į šalies biudžetą, jis siūlo bent procentu padidinti pridėtinės vertės mokesčių. Škamba grësmingai, bet kitu veiksmu jis siūlo keisti kitus mokesčius, kad žmonėms būtų sukurtos galimybės kompensuoti išaugiančias išlaidas.

Siūlydamas visiems Lietuvos gyventojams prisidėti prie ekonominės krizės įveikimo, A.Kubilius paliečia visus ir kviečia tapti atsakingais už savo valstybę. Jis nesiūlo neatšaukiamų ir vienvaldiškų sprendimų – dar netapęs Premjeru, kasdien susitinka su vis kitomis organizacijomis ir visuomenės grupėmis, tariasi, kaip spręsti valstybės reikalus nežlugdant vien ar kitų, ieško kompromisų. Tai yra iš esmės naujas Lietuvos valdžios ir piliečių santykis, net krizės akivaizdoje verčiantis tiketi, kad serganti demokratija Lietuvoje vėl gavo vilčių pasveikti.

Kairieji, užmetę A.Kubiliaus komandai ant pečių ekonominės krizės situaciją, prisiminė ir savo, kaip kairiųjų, tai yra, "paprastų žmonių gynėjų", retoriką. A.Kubilius kaltinamas esą krizę ketinantis spręsti paprastų

žmonių, bet ne oligarchų, turtuolių sąskaita. Iš tiesų tai tēra antiprotagonistinės sapalionės. Jau nuo pirmų žingsnių A.Kubilius užėmė itin kietą poziciją, kaip Vyriausybės vadovas, ginantis piliečių interesus nuo monopolininkų. Tik Seimui patvirtinus jo kandidatūrą Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija buvo priversta atidėti sprendimą kitais metais didinti elektros kainą nuo 33 ct/kWh iki 40 ct/kWh. Nepaisant to, kad valstybės valdomos „Leo LT“ (ir "Maximos") atstovai pagrasiavo, kad dėl tokio komisijos sprendimo elektros kaina bus dar 1 ct/kWh didesnė nei planuota iki šiol, A.Kubilius tokiu gąsdinimu né neketina klausytis.

Seimo Tėvynės sajungos-Lietuvos krikščionių demokratų frakcija laikosi pozicijos, kad didinti kainą néra reikalo. "Energetikos ištaklių kainos tarptautinėse rinkose nuo liepos mėnesio sumažėjo tris kartus, valstybė skelbia taupymą, žmonių pajamos mažėja, o energetikos monopolijos vis dar nenori nusileisti ant žemės. Jeigu „Leo LT“ yra valdoma valstybės, tai jos vadovybė turi susivokti, kad po rinkimų padėtis pasikeitė ir visuomenės interesu nebebus galima nepaisyti", – pasakė Seimo narys Audronis Ažubalis. Šią nuostatą kaip tik ir ketina įgyvendinti A.Kubilius, reikalaujantis atlikti griežtą auditą šioje šimtmečio milijonų viršelinio bendalinančioje įmonėje.

Tai, kad su naujuoju Premjeru ir nauja valdančiaja koalicija monopolininkai nebepajuoka, gruodžio 2 d. įrodė ir Tėvynės sajungos-Lietuvos krikščionių demokratų frakcijos pareiškimas, per godžius nagelius trinkteldamas dujų kainą didinti užsigeidusiai AB "Lietuvos dujos".

Nepaisant to, kad Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija dar nepatikrino, ar teisingai apskaičiuota kitų metų gamtinės dujų kaina vartotojams, AB „Lietuvos dujos“ praėjusios savaitės laikrašiuose jau paskelbė naujas, maždaug trečdaliu didesnes dujų kainas, kurios turėtų įsigalioti nuo kito sausio.

Seimo Tėvynės sajungos-Lietuvos krikščionių demokratų frakcijos seniūnas Jurgis Razma tokią skubą įvertino kaip spaudimą komisijai. "Kainų ir energetikos kontrolės komisija yra neprilausoma institucija, todėl tvirtindama kainas pirmiausiai turėtų atsižvelgti ne į "Lietuvos dujų" norus, bet į realią padėtį naftos rinkoje, kurioje kainos mažėja jau penktą mėnesį ir pasiekė žemiausią lygį per pastaruosius metus. Esant visuotiniam ekonomikos lėtėjimui, galima tikėtis tolesnio energetikos ištaklių paklaušos mažėjimo, todėl dujų kaina tikrai neturėtų didėti tiek, kiek buvo skaičiuojama prieš kelis mėnesius", – sakė Seimo naras.

Ingrida VĖGELYTĖ

Gerbiamas Ministre Pirmininke,

Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos bei TS-LKD Politinių kalinių ir tremtinių frakcijos vardu nuoširdžiai sveikiname tapus Lietuvos Respublikos Vyriausybės vadovu. Linkime ryžto ir stiprybės vedant Lietuvą pažangiausių ir stipriausių Europos valstybių keliu.

2004 metais mes, buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai, įsiliejome į Tėvynės sajungos gretas, nes tikėjome šios politinės jėgos – Tėvynės sajungos – nuostatomis bei darbais.

Ministru Pirmininku tapote išties sunkiu pasauliu ir Lietuvai laikotarpiu. Mes labai gerai žinome Laisvės ir Neprilausomybės kainą, todel pasitikime Jumis.

Nuoširdžiai –

LPKTS pirmininkas Antanas Lukša,
TS-LDK PKTF pirmininkė Vincē Vaidevutė Margevičienė

2009-uosius ketinama skelbt LLKS metais

(atkelta iš 1 psl.)

Dar tada, okupuotoje Lietuvoje, Lietuvos partizanai svajojo sukurti demokratinę Lietuvą ir šį savo ketinimą įraše į minimą Deklaraciją.

Pateikiant ši nutarimo projektą, buvusi Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro direktorė, dabar – Seimo narė Dalia Kuodytė ne tik sveikino V.Margevičienę dėl šio sumanymo, bet ir pasiūlė Seimo nariams išdalinti išsamesnę informaciją, kurioje būtų atskleista neeilinė minimo fakto reikšmė Lietuvos istorijai. Ji siūlė, kad būtų pažymėta, jog 1949 m. vasario mėnesį buvo suvenyti visos Lietuvos pasipriešinimo pajėgos: "Tuo pagrindu Lietuva tegul ne 1940 m., bet 1944–1953 m. pasipriešino okupacijai. Kodėl mes negalėtume atskleisti informacijos apie tai, kad kitaip metais sukančia šimtas metų nuo LLKS Prezidiumo pirmininko Jono Žemaičio gimimo?" Man atrodo, kad iš tiesų pateikus daugiau faktų, galbūt ir svarstymas galėtų būti kitoks".

Iš šių D.Kuodytės replikų nutarimo sumanymo atsakė esą jų įsivaizdavusi, kad daugelis tikrai žino Lietuvos istoriją, ir nemanusi turinti aiškinti tai, ką visi gerai žino. "Aš įsivaizdavau, kad tokio dalyko negali nežinoti, ypač Seimo nariai", – sakė V.Margevičienė.

Tačiau išveliau sekusiu Seimo Pirmininko Arūno Valinsko ir Seimo narė Petro Aušrevičiaus pajuokavimų esą jie jaučiasi kaip istorijos pamokoje, buvo galima spėti, kad iš tiesų ne visi Seimo nariai žino ir supranta LLKS įsteigimo ir Deklaracijos priėmimo svarbą. Pavyzdžiu, P.Aušrevičius suabejojo, ar kitaip metais Lietuvai minint 1000-mečio jubiliejų, tarp kitų kultūrinų renginių nepasimes šių svarbių istorinių datų minėjimai. Jam oponavo kitas Tėvynės sajungos-Lietuvos krikščionių demokratų frakcijos narys A.Kazulėnas, tvirtindamas esą labai simboliska, kad Lietuvos valstybės tūkstantmetis sutampa su 1949 m. vasario 16 d. partizanų priimtos LLKS tarybos Deklaracijos priėmimo 60-mečiu. "Norėčiau akcentuoti, kad ta proga būtina atkreipti didesnį dėmesį į jaunimą, kad jis daugiau domėtysi savo tautos istorija ir gražiausiais jos pavyzdžiais. Man pačiam tenka šia tema nemažai dirbti ir, manau, teks. Kai tenka lankitis bunkeriuose, dalyvauti konfe-

rencijose, įvairiuose konkursuose, manau, kad jaunimas daug ko nežino. Kai jie tai patiria tikrovėje – miškuose, tomis salygomis, tai jų susidomėjimas labai padidėja. Linkėčiau, kad Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras parengtų idomią, tinkamą, patrauklą LLKS metų programą, kad būtų įdomu ir jauniems, ir vyresnio amžiaus žmonėms", – sakė Seimo narys.

Tačiau Seimo Pirmininkas neįsisklausė į V.Margevičienės prašymą ir nesutiko šio nutarimo projekto priiminėti skubos tvarka, jo svarstymą nukelė į kitą savaitę, kai komitetai dėl jo pateiks savo išvadas.

Skubos tvarkos šiam nutarimui reikėjo dėl to, kad Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras būtų įpareigotas iki gruodžio 15 d. pateikti minėjimo renginių programą. Akiavizdu, kad dėl A.Valinsko vilkinimo ši data gali būti pakesta, nes LGGRTC gali nespėti pasiruošti per tokį trumpą laiką. Belieka viltis ir pasitikėti V.Margevičienės tvirtinimu esą gruodžio 15 d. data neįreikalaus nei didelės skubos, nei nėra neapgaliota. Mat LGGRTC darbuotojai labai rimtai ruošiasi paminėti tą datą – jau rengia programą.

Kiekvieną kartą vertinant naujos kadencijos Seimą sunku iš karto pasakyti, kokiomis vertybėmis vaduvaudamiesi čia susirinko Tautos delegatai. Ekonominius ar socialinius klausimus jie gali spręsti vienaip ar kitaip besiremdami įvairiausiais argumentais, tačiau jų vertybinius patriotinius užtaisus atskleidžia, kai kalbama apie Lietuvos laisvės kovas, kovotojus, buvusius tremtinius ir kitus valstybingumo kertinius klausimus. Valdančioji dauguma ši kartą Seime sudaryta daugiausia iš konservatorių ir krikščionių demokratų bei triju rūšių (pro)liberalų, vadovaujamų Masiulio, Žuoko ir Valinsko. Vis tik tiesiogiai paprieštarauti Lietuvos laisvės kovojo pagarbai neišdriso net įvairialypė kairioji opozicija. Pateikiant ši nutarimo projektą nebuvó nė vieno balso voto prieš: „už“ balsavo 84, susilaikė 6 Seimo nariai. Tai – Virginija Baltraitienė ir Vytautas Gapšys (Darbo frakcija), Kęstas Komskis ("Tvarika ir teisingumas"), Gediminas Navaitis (Liberalų sąjūdis), Žilvinas Šilgalis (Liberalų ir centro sąjunga) bei Mantas Varaška.

Ingrida VĖGELYTĖ

Žiurkės

„...jos išlenda iš savo urveliu, baimingai kraipydamos ūselius. Tačiau pasigirdus šaižiam Šeimininko švilpukui, jos puola beatodairiškai...“

(turbūt iš Kafkos)

...Jie pasirodo tada, kada reikia – lūžio momentais. Švilptelėjus Šeimininkui, Kremliaus žiurkinui, jie urmu išlenda į viešumą. Tik tada galimajuos atpažinti, tik tada jie išsiduoda, išsiryškina iš tamsos, iš ligustų išduotos sažinės sutemų...

* * *

Vienu metu į interneto šiukšlynų vandenis išplaukė kelių autorių straipsniai ta pačia tema – Lietuvos užsienio politikos, tiksliau, „Lietuva – contra Rusija“ tema. Apie tai, kokia bloga yra Lietuvos politika Rusijos atžvilgiu, nes ji – „netoliaregiškai rusofobiška, barokiškai retoriška, politiskai klounadiška, nepilnavertiškai kompleksuota, prikišamai herojiška, pompastiškai deklaratyvi, blizgančiai atributiška, nepakankamai finliandizuota... spygliuota, paranojiška, tiesmukiška, atrakinė, parodomoji, periferiška, marginalizuota, mitologizuota ir netgi... katalikiuota...“

O turėtų būti – „nepraleidžianti progos patylėti, besiremianti vidiniu potencialu ir kūrybinėmis jégomis (turbūt „diagnozės“ autoriais), a’lia suomiška (kekonieneškai?) ir t.t. Būtina „politiškai pliuralizuoti, profesionaliai išsinalizuoti, atmetti seną mąstymą, rasti alternatyvias kryptis“, pavyzdžiu, „pasakyti Rusijai vieną kitą komplimentą, netgi avansu“, „nusinypsioti, paflirtuoti“ – žodžiu, lyžtelti į vieną garsiai neištariamą vietą. Keičiausiai po šitokį baudžiauninkiskų „naujo mąstymo“ receptu atrodo svajonė „kai kada pažvelgti į Rusiją tiesiog aristokratiškai (?) ir kiek iš aukšto, o ne visada tik kaip baudžiauninkui į savo poną“. Svajuko dramblionės, kaip sakoma, – kas neduota, tas neduota.

Po visu tuo dedamas istorinis „background’as“. Pasirodo, visi 17–19 a. sukilimai buvo klaida. Derėjo tyliai, ramiai „tūnoti Rusijos užantyje, kaip suomiams (vėl suomiai!)“. Žodžiu, be reikalo spragsėjai, lietuviškas spragtuk – kas tu prieš įmitusi Kremliaus „car-krysa“, sėdinti ant baisingos „car-puškos“.

(keliamai į 7 psl.)

Populiarius ir įtakingas Vokietijos žurnalas „Der Spiegel“ paskelbė politikos apžvalgininkė Suzanos Kiobl straipsnį apie padėti Afganistane, susidariusių praėjus septyneriems metams, kai, siekdami normalizuoti padėti, darbą pradėjo NATO ir kitų valstybių kariniai kontingentai. Ne tik „Der Spiegel“, bet ir kitų politikos analitikai ir kariniai specialistai daro išvadą, jog šiaime Afganistano kare niekas laimėti negali: nei talibų ginkluotosios gaujos, nei Vakarų Aljansas. Šiomis dienomis, 12 Vakarų valstybių aukšto rango diplomatai ir generolai, susirinkę vienos Vakarų valstybes ambasadoje prestižiniame ir ypač saugomame Kabulo kvartale, „pietavo siaurame rate“. Generolai ir diplomatai konstatavavo, jog Vakarų Aljanso kariai, dislokuoti Pietų Afganistane, nepaisant didelių pastangų ir aukų, nepasiekė jokių apčiuopiamų laimėjimų. „Mes atsidūrėme aklavietėje, nes negalime pasiekti karinės pergalės ir negalime pasitraukti,“ – pabrėžė vienas Vakarų ambasadorius. Apie beviltišką situaciją Afganistane atvirai paskelbė į Londoną grįžęs Didžiosios Britanijos kontingento Afganistane vadovas generolas Markas Raltonas Smitas. Britų generolas, per šešis mėnesius netekęs 32 ka-

rių, duodamas interviu laikraščiui „Sunday Times“ be užuolankų pareiškė: „Mes nepasiekime pergalės kare prieš talibus“.

Analogiškai ataskaitose situaciją vertina ir amerikiečių žvalgybos ekspertai. Jų išstraukos cituojamos amerikiečių ir anglų spaudoje. Generolų ir diplomatų nuotaikos perdėm pesimistinės, todėl tarsi šviesos spindulys tunelio gale nuskambėjo pranešimas, kad šventajame musulmonų mieste Mekoje įvyko Afganistano vyriausybės atstovų ir talibų islamistų vadovų susitikimas. Pažymėdamas šventojo Ramadano mėnesio pabaigą šias derybas organizavo Saudo Arabijos karalius Abdula. Žinoma, po šių derybų tikėtis kokių nors apčiuopiamų rezultatų vargu ar verta – pernelyg skirtingos abiejų pusų pozicijos. Tačiau jau pačios nesutaikomų prieš derybos suteikia vilčių. Kalbama, jog kai kurie nuosakesni talibų atstovai gali būti įtraukti į Afganistano vyriausybės sudėtį. Teigama, kad dabar keli šimtai talibų ginkluotų grupuočių vadų vadovaliuja 16 tūkst. ginkluotoms gaujoms. Jų sudėtyje ne tik vietiniai puštūnų genčių atstovai, bet ir ateiviai iš Pakistano. Be to, į gaujas ateina ir

Ivykiai, komentarai

Aklavietė

nuskurdė kitų genčių atstovai, už saujele dolerių parsiduodantys talibams.

Vakarų Aljanso karinių kontingentų vadovybė pabrėžia, kad padėti Afganistane daro beviltiška prezidento Karzajaus statytiniai, paskirti provincijų gubernatoriais, ministrais, kitais aukštais valdininkais, nes visi yra korumpuoti. Prezidento Karzajaus klanui nusispauti, kad daugiau nei 5 milijonai afganistaniečių šią sunkią žiemą gali atsidurti prie bado slenkščio.

Olandijos karinio kontingenčio, dislokuoto Uruzgano provincijoje, vadovai paskelbė, kad padėti provincijoje labai apsunkina tai, jog provincijos gubernatorius nepriklauso Karzajaus grupuotei, todėl jam neskiriama né cento, siekiant pagelbēti badaujančiai provincijai. Olandų kontingentas pranešė, kad paliks Afganistaną 2010 metais, po metų ketina išeiti ir Kanados kontingentas. Britų karinės vadovybės nuotaikos panašios. Tačiau pabrėžama, jog masinė korupcija prezidento Karzajaus grupuotėje, kurios atstovai – gubernatoriai, policijos viršininkai, kiti aukštai pareigūnai – tapo milijonieriais – dar ne pagrindinė problema. Ir nesvarbu, kad likus metams iki rinkimų preziden-

to Karzajaus populiarumas nukrito beveik iki nulio, nes pagrindinė Afganistano bėda ir nelaimė – prekyba narkotikais. „Der Spiegel“ pažymi, kad narkotikų prekyba viršija 53 proc. Afganistano bendrovės produkto, ir nė vienės ministras ar kitas aukštasis valdininkas, atvirai prekiaviantis narkotikais, nebaudžiamas ir neatstatydinamas. Pagrindinė Afganistano atstato myna naštą nešantys amerikiečiai jau atvirai užsimena, jog atėjo metas nustoti remti Karzajų. Iki 2011 metų Washingtonas ketina pasiūsti į Afganistaną papildomai dar 20 tūkst. karių. Pabrėžama, kad tokis karinių pajėgų papildymas davė teigiamų poslinkių Irake, kai ten papildomai buvo pasiūsta 30 tūkst. karių.

Tačiau Amerikoje ir Didžiojoje Britanijoje netrūksta pesimistų. Jų teigimu, korupcija, atviras plėšikavimas tapo Afganistano kasdienybė, įaugo į vietinių žmonių kraują.

Apie plėšikavimo mastą pasaulyje spaudoje pateikiamas pavyzdys: jeigu dar prieš porą metų vieno automobilio vilkiko kelionė liūdnai pagarsėjusi plentu Kabulas–Kandagaras kainavo 1800 dolerių (kyšiams policijai ir valdininkams), tai dabar ta suma išaugo mažiausiai 10 kartų!

Vagys su generolu antpečiais

Įstatymuose numatyta, kad valstybės pareigūnai, taip pat municipalitetų valdininkai privalės pateikti ne tik savo, bet ir šeimos narių turto ir pajamų deklaracijas. Ekspertų duomenimis, 2008 metais Rusija pagal korupcijos lygi pasaulyje nusirito iki 147-osios vietas. Suma šioje šešelinėje rinkoje viršija 500 milijardų dolerių. Kitais duomenimis, ta suma mažiausiai dvigubai didesnė – kalbama netgi apie 900 milijardų dolerių.

Tačiau grįžkime prie Rusijos „nenugalimosios“ armijos generolų. Armijos vyriausias karinis prokuroras Sergejus Fridinskis, sukvetęs ginkluotų pajėgų ir kitų karinių formuočių teisėsaugos ir teisėtvarkos institucijų vadovus, daužė kumščiu į stalą reikalaudamas dėti visas pastangas ir sunaikinti neregėtą „žmonių su antpečiais“ korupciją. Vyriausias armijos karinis prokuroras pripažino, kad armija yra visuomenės dalis, todėl ir žmonės su antpečiais serga tomis pačiomis ligomis. Bet blogiausia, anot S. Fridinskio, kad Rusijos armijoje korupcijos mastai

sparčiai didėja: per devynis šių metų mėnesius Rusijos ginkluotų pajėgų struktūrose užregistruota daugiau nei 1400 stambių korupcinių nusikaltimų: daugiau nei tris kartus korupcija išaugo viadas kariuomenėje, pusantro karto – ypatingų situacijų daliniuose, 10 proc. saugumo (FSB) pajėgose, ketvirtadaliu – pačioje Gynybos ministerijoje. Daugiau nei pusė nusikaltimų yra susiję su karinio turto ir biudžetinių lėšų grobstymu. Baudžiamojon atsakomybėn, vyriausiojo Rusijos armijos karinio prokuroro teigimu, šiemet jau patraukta 290 armijos karininkų, iš jų – 209 aukšto rango, tai yra ne žemesnio rango kaip papulkinių, pulkininkų ir generolų. Net aštuoni armijos generolai jau nuteisti kalėjimo bausmėmis, dar keturi laukia teismo. Dėl generolų padarytų nuostolių, šiemet išaugusių pusantro karto, patirta nuostolių daugiau nei už 1,6 milijardo rublių. Armijos prokurorams buvo pateiktas tiesiog šokių ruojantis faktas, kai viename iš centrinių Gynybos minis-

terijos skyrių generolai ir pulkininkai įvykdė specialią operaciją, kuriai galėtų pavydėti aukščiausio rango sukčiai ir mafijos bosai. Korumpuotų generolų iš savo statytinių sukurta komisija nustatė, kad didelė raketinio kuro komponentų partija yra netinkama naudojimui, ir bemat pardavė tuos raketinio kuro komponentus komercinėms organizacijoms už daugiau nei 40 kartų mažesnę nei realią kainą. Netrukus tas pats raketinis kuras per kitas komercines struktūras buvo vėl parduotas Gynybos ministerijos įmonėms ir kosminių ginkluotų pajėgų daliniams jau už rinkos kainą ir patvirtinta, kad kuras tinkamas naudojimui. Nustatyta, kad ši generolų operacija padarė nuostolių valstybei mažiausiai už 430 milijonų dolerių.

Rusijos dienraščio „Rossijskaja gazeta“ karinis apžvalgininkas Borisas Jašmanovas, paskelbė apie šią raketinio kuro aferą, klausia: „Iš kur gi atsiranda tokiu „specialistu“ mūsų armijoje?“ Jonas BALNIKAS

„Ilgesio“ daina – atgaiva sielai

(atkelta iš 1 psl.)

Choro vadovė Bronė Paulavičienė, pasitikdama trečiąjį „Ilgesio“ veiklos dešimtmetį, – pilna naujų idėjų, gražių sumanymų. „Svarbiausias renginys – 2009 metais įvyksianti Passaulio lietuvių dainų šventė Vilniuje, – sakė choro vadovė. – Privatėsime gerai pasirengti, nes repertuaras gana sudėtingas. Tačiau mūsų choristai ištvermingi, noras dainuoti dar neišblėso.“

Sąskrydyje „Su Lietuva širdy“. Ariogala, Dubysos slėnis

Nuotrauka iš asmeninio B. Paulavičienės albumo

Leidinys apie „Ilgesį“

Kauno įgulos karininkų ramovėje vykusio jubiliejiniu koncerto metu nenuilstančioji Bronė Paulavičienė choro dalyviams ir svečiams pateikė malonią staigmeną. Jos rūpesčiu parengta ir išleista knyga „Ilgesio“ kančios ir džiaugsmo dainos (Chorui „Ilgesys“ 20 metų). Joje – įsimintiniausios choro veiklos aki-mirkos įamžintos 20 metų rašytame choro dienoraštyje, choristų tremties prisiminimai, pastebėjimai, pamastymai. Pateikiame šioje knygelėje išspausdintas kai kurių choro dainininkų mintis.

Ona Bagdonienė: „Tardė ir kankino vienuoliukia mėnesių. Vis reikalavo parodyti partizanų bunkerius. Kartą su mumis vežė mano pusserę, kuri buvo žauriai tardyta, kankinta. Viena akimi dar truputį matė, o kita – tik kabojo. Mus įspėjo, jei neparodysime bunkerio, turėsime miške pasirinkti medį, ant kurio būsime pakartos. Kai privažiavome ežerą, pusse serė paprašė, kad sustotų, nes čia yra partizanų bunkeris. Mašina sustojo, o ji išsoko – tiesiai į vandenį... Ją ištraukė nebegyvą.“

Elena Morozovaitė-Baliasinova: „1949 m. kovo 25 d. senelis, brolis ir aš buvome ištremti į Irkutsko sritį. Atsidūrus alkanaije ir šaltoje šalyje buvo galima tik pakvaišti, išprotėti arba numirti badu. Dar niekas neišrado prietaiso, kuriuo būtų galima išmatuoti žmogaus skausmą ir sielvartą...“

Klemensas Žikas: „Esu vienas iš tūkstančių mūsų pavergtos tautos is-

torijos dalyvių. Istorijos, kurioje šiandien daug dar tuščių puslapių, todėl juos privalome užpildyti mes, tos karatos ir kančių liudininkai.“

Choro vadovai

Nuo pirmųjų „Ilgesio“ susibūrimo dienų įsiliejusi į kolektivą Bronė Paulavičienė chorą atvedė į trečiąjį veiklos dešimtmetį. Buvusi tremtinė, devynerius gražiausius jaunystės metus praleidusi Krasno-

Odė dainai

*Kas tu esi, gyvenimo Daina?
Gal liūdesys paliestas širdyje,
Ar džiaugsmo virpanti styga,
Kada prabyla žmoguje
Erdvėj sustingusi malda?*

*Tu meilę nešanti Daina,
Tu polekis jausmų, vilties,
Raminanti giesmė – rauda,
Ištryškus ašarai minties.*

*Tu medžių ošime kalbi,
Tu upės srovėje didi,
Tu jūros bangose trapi,
Kalin viršūnėse budi,
Tu amžina – Tu nemari.*

*Visiems Tu sielos atgaiva.
Kas gali nemylėt Tavęs?
Esi gyvenimo gija,
Tu apie viską: Tu – Daina...*

Veronika
BURNEKIENĖ,
„Ilgesio“ choristė

dainos skambėtų ir 30-ame veiklos dešimtmetje.“

Scenoje – „Ilgesys“. Skamba Antano Paulavičiaus daina „Ilgesys“. „Tėvų namų be galio aš ilgėjaus, / Ir sapnavau gimtinę nuolatos...“ Daina keičia daina – „Tavęs ieškojau“, „Ave Marija...“ Skamba vilniečių, jurbarkiečių ir jonaviečių atliekamos dainos: „Sugrišiu“, „Miškų gėlė“, „Jaunystės pėdos“ ir kitos. Svečiai užleidžia sceną jubiliatams. Moters, pasipuošusios gražiomis mantjomis, nešinos degančiomis žvakutėmis, darniai rikiuoja scenoje. Skamba „Išvaikščiok gūdžią stepę“, „Kritusiems Lietuvos partizanams“. Dainą „Partizano laiškas motinai“, pritariamas choro, solo atliko LKPTS pirmininkas Antanas Lukša. Salė prapliupo aplodimentais. Šventės kulminacija – jungtinis svečių ir „Ilgesio“ dainininkų choras. Galingai, pakiliai skamba dainos: „Tai gimtoji Lietuva“, „Dievo dovana“ (ispūdingai nuskambėjo Bronės Paulavičienės solo partija), „Aš pasėjau ažuolą“...

Nutilus paskutiniams akordams „Ilgesio“ choristus ir vadovę, visus, prisiėjusius puoselėjant šias prasminges ir lietuvių širdžiai brangias dainas, sveikino LPKTS pirmininkas Antanas Lukša, LPKTS valdybos pirmininkė Jūratė Marcinkevičienė, LPKTS Kauno filialo pirmininkas Antanas Jočys. Ilgamečiamas choristams įteikti Padékos raštai, gėlės. Choro dalyvius pasveikino Seimo narės: Vincė Vaidevutė Marcinkevičienė, Auksė Ramanauskaitė-Skokauskienė, Kauno miesto meras Andrius Kupčinskas. „Ilgesio“ vadovei Bronei Paulavičienei įteiktas Kauno miesto savivaldos 600 metų jubiliejinis medalis.

„Tos dainos, kaip rasa džiūstančiai sielai, – skirtystamiesi kalbėjo žmonės. Geresnio įvertinimo nereikia!

Aušra ŠUOPYTĖ

Sveikiname

Garbingo 90-ojo gimtadienio proga nuoširdžiai sveikiname buvusį politinį kalini, ilgametį LPKTS Kauno filialo narį Petra ŠLEKIJ. Linkime puišos sveikatos, neblėstančios energijos, ištvermės ir Dievo palaimos.

LPKTS Kauno filialas

* * *
Daug laimės ir sveikatos
norim palinkėti
Ir metų daug –
prasminges ir ilgų,
Ir kad širdis dar vis
ilgai plazdėtu,
Nors jau plaukai
pasidabino sidabru.

Vytautą MAINELĮ, gyvenantį Rokiškio rajono Bajorų kaime, garbingo 80-ojo gimtadienio proga sveikina

žmona, sūnus, marčios,
vaikaičiai su šeimomis
ir provaikaičiai

Užsiprenumeruokite „Tremtinį“ 2009 metams!

Prenumeratos indeksas – 0117. Prenumerata kainuoja:

1 mén. – 5,60 Lt,
3 mén. – 16,80 Lt,
6 mén. – 33,60 Lt,
12 mén. – 67,20 Lt.

Vienas savaitraščio numeris kainuoja 1,40 Lt.

„Tremtinys“ išeina keturis kartus per mėnesį. Prenumerata priimama „Lietuvos pašte“ iki gruodžio 17 dienos.

Mes, karo metų vaikai...

(Iš Salomėjos UŽUPIENĖS spaudai ruošiamos atsiminimų knygos)

je Kieliškių k. (dabar – Kaišiadorių r.).

Ir štai per langus pamatėme pirmuosius maurojančius sovietų tankus. Važiavo jie per dirvonius, pievas, palikdamis giliavikšrūvagas. Daug kariškių važiavo sunkvežimiais. Vaikai pakilo į suolių ir prilipoprielandą. Aš pamačiau mūsų mokytoją Juliją Zabarauskienę, stovinčią prie lango. Jai iš akių ant palangės riedėjo ašaros. Paklausiau ją, ko verkia, kas atsitiko? Sunerimo ir kiti vaikai. Ji nusišluoste ašaras ir garsiai ištarė:

– Vaikai, jūs dar maži ir ne viską suprantate. Tai ne kariški manevrai, o mūsų Tėvynės okupacija. Svetima koja mindo gimtają žemę...

Ir vėl pradėjo verkti, pasukui ją ir mes... Mokytojos žodžiai man taip įstrigo į sirdele, kad juos aš tarsi ir šiandien girdžiu.

Mokykloje buvo dvi klasės, sujungtos tik slenksčiu. Vienoje sėdėjo pirmokai ir antrokai, kitoje – trečiokai ir ketvirtokai. Mokytoja pasitydavo kėdė ant slenksčio ir sekė visus vaikus, mokė

juos. Tada Kieliškių mokykloje mūsų buvo apie keturiasdešimt. Neatsimenu, kad jai būtų buvę problemų su šiiek mokinii, kad jos kas nors nelauksytų.

Tą dieną, kai mokytoja vaikų akivaizdoje pradėjo verkti, pamokos baigėsi. Išėjome namo, tačiau mylimos mokytojos žodžiai man giliai įstrigo. Deja, šiandien nieko nežinau apie Julijos ir Kazio Zabarauskų šeimos likimą. Sako, jie suspėjo pasitraukti į Vakarus. Stovi apleistas ir tuščias buvusios Kieliškių pradžios mokyklos pastatas, atrodo, kad laukia sugrižtančių mokinį ir mokytojų...

Tą dieną su būreliu vaikų iš mūsų kaimo ėjome namone keleliu, kaip iprasta, bet pakelėmis, kur jau buvo išsištėstę sovietų kareivai su technika. Jų buvo labai daug, bet mums buvo įdomu praeiti pro juos, matyti, ką jie veikia, kaip atrodo karo technika, tankai, mašinos. Kareivai buvo sukūrė laužus, lauko virtuvėse gamino maistą, tačiau mes jiems jautėme tik priešiškumą. Ilgai užtruko-

me zioplindami, sukélēme didelio rūpesčio tévams. Kai kurie jų susirūpino nesulaukę mūsų iš mokyklos, net atejo ieškoti. Barėsi, kad per daug slankiojame prie svetimų kareivių, kuriais ir jie nepasitikėjo.

Mums uždraudė išeiti iš namų, liepė nekalbėti jokių pašaliniai kalbių. Žmonės sunerimai laukė, kas bus toliau. Gretimame kaime dar nuo 1917 m. gyveno kelios rusų šeimos. Dauguma jų su raudona vėliau nužygiau į mitingą Jonavoje, organizuotą okupantų ir jų pagalbininkų. Prasidėjo neįprastas mūsų kaimo žmonių gyvenimas. Radijas, spauda, agitatoriai šūkiai, straipsniai ir kalbos skelbė, kad Lietuva išvaduota nuo įvairaus plauko išnaudotojų, kad atsivérė naujo gyvenimo rojus. Toks, koks yra Rusijoje. Už tai turime dėkoti Raudonajai armijai ir jos didžiajam vadui Josifui Stalinui. Raudonais plakatais „puošesi“ pakelės, pastatai ar net tvoros. Prie jų mažai kas sustodavo, kaimiečiai, važiuodami į turgų, tik kraipė

galvą, nes nieko nesuprato. Atėjo žinios, kad sovietai savo krašte badauja, o tos kalbos apie rojų – tik propaganda.

Atėjo naujos bédos ir seiniams ūkininkams, ir naujakuriams: užgriuvo duoklės. Iš valsčiaus plaukė pranešimai skubiai pristatyti į priėmimo punktus nurodytą kiekį grūdų, pieno, mokesčius pinigais. Duoklės dydis priklauso nuo turimo žemės ploto. Visus gyvulius surašė, aktyvistai patys ėjo po kaimus, lindo į ūkininkų tvartus, ieškojo paslepę karvių, kiaulų, arklių ir net ožkų. Sakydavo, reikia visa tai dėl tautos gerovės, fronto. Kuriant tą gerovę, kruvinomis ašaromis verkė ne tik ūkininkai, bet ir mažažemiai, naujakuriai. Jiems irgi bolševikinė našta buvo per sunki. Skaudino ir atneštas bedieviškumas. Kryžius pašalino ne tik iš mokyklų, ištaigų, bet nainino juos pakelėse. Kabino Lenino, Stalino portretus ir norėjo, kad žmonės jiems melstus. Raudonos medžiagos plakatai skelbė artėjantį rojų, kurį žadėjo sukurti bolševikai... Tai buvo tik pradžia link suėmimų, tremčių, žudymų.

Padėjau, kiek galėjau

Justino ČIURINSKO pasakojimas

Justinas Čiurinskas apie 1950 m.

dėtingas užduotis. Nuo to baisaus mūšio prabėgo gal dvi savaitės, kai kaimo žmonės nutarė kūnus palaidoti, nes padabodo bijoti kareivų keršto. Vincas Čiurinskas-Šermukšnis liepė man atvažiuoti su vežimiu prie Kardono eiguvos, ten šautuvo buože numušė kluoną apkalimo lentas, sudėjo į vežimą ir nurodė jas nuvežti į kitą Pašulių k. galą. Atejo Jonas Ambrazevičius bei Albinas Alionis (žuvusio eיגilio Alekso Alionio brolis) ir ten po eglėmis padarė vartotą, obliavo lentas karstams. Padarė tris (A. Alioniui, A. Ambrazevičiui ir A. Virickui). Kitose sodybose irgi

vyko karstų gamyba. Man liepė su replėmis trauktis senus vinis, nes jų neturėjome. Į juos sudėjo žuvusiuji kūnus (tik žuvusiam A. Laurušoniui-Miežiui atvežė pirkinių, nudažytą mėlyna spalva).

Tuo metu Pašulių kapinėse iškasė tranšėją. Apie 16 val. šalia jos sudėjo karstus, ant jų kreida parašė partizanų slapyvardžius. Buvo susirinkę labai daug partizanų ir gal penkiolika žuvusiuji artimųjų. Zdanavičių Motina atsinešė tris pagalvėles ir įdėjo jas į sūnų karstus. Mačiau, kaip Andriaus veidas buvo sumaitotas sprogesios granatos. Motina gulėjo ant pavasarinės žemės, apskabinusi tai vieno, tai kito vaiko karsą... Kai nuleido karstus į duobę, pasigirdo šautuvų, automatių salvės. Staiga įvairoiose pusėse šūviai tarsi aidas atsikartojo. Paskui Šermukšnis man pasakojo, kad ant visų kelių, vedančių į Pašulius, budėjo partizanų būriai. Buvo pavasaris, didelis polaidis, keliai nepravažiuojami, tad kareivai nesiryžo sutrukdyti laidotuvii. Be to, turėjo bijoti apie šimto partizanų.

Prie partizanų kapų įkėsė dvlikai beržinių kryžių. Greitai stribai juos nuémė, bet žmo-

nės padarė naujus. Stribai laukė, žmonės vėl juos pastatyda vo, kol anie suprato, kad kryžiai ant kapų stoves.

Kai žuvo brolis, tai man žinomoje vietoje liko daug ginklų, šovinių. Laukiau, kad galėčiau juos atiduoti partizanams. Po kurio laiko pistoleitą atidaviau Jonui Ožeriaičiui. Vaidotui, šis jį perdavė Salomėjai Piliponytei-Rūtai. Šaučtuvas atiteko Šermukšniui.

Teikiau partizanams maistą, perduotą mamos. Man žinomoje vietoje, miške, buvo padėtas vokiškos minos hermetizuotas dėklas. Į jį atnešė įdėdavau duonos, mėsos. Susitikęsu partizanais teikiau jiems žinias, gautas iš aplinkinių.

Mūsų namuose dažnai lankydavosi partizanai. Kai pasirodydavo NKVD kareivai ar stribai, ant tvoros statinio padėdavome raudono impilo pagalvę. Kartą mūsų troboje stribai įrengė pasalą, laukė Šermukšnio. O jis kaip kartas turėjo ateiti. Užpyliau ant pagalvės vandens, priėjau prie mamos ir sakau, kad reikia išdžiovinti pagalvę. Mama gūžtelėjo pečiais ir išnešė ją į kiemą. Stribainė perkando mūsų gudrybės. Kai pasalas įrengdavo kieme, tai net iš šulinio vandens neleisdavo pasisemti.

**Puslapį parengė
Stanislovas
ABROMAVIČIUS**

Pasipriešinimo kovų pradžioje buvau dar paauglys, gi-mės 1932 m., tačiau mano atmintyje gyva to didvyriško laikotarpio istorija. Mano brolis Aleksandras buvo stri-bū nušautas 1945 m. kovo 7 d. Pašulių k. (dabar – Kaišiadorių r.). Jam tebuvo 16 metų. Gyvenome tada ant tvarto, nes atstatinėjome 1944 m. liepos 18 d. per frontą sudegintą namą. Augome keturi vai-kai, tad nuo mažens teko sun-kiai dirbtį. Suspėjau užaugti, subrėsti, kai 1954 m. buvo su-imtas paskutinis Pašulių apy-linkių partizanas – mano dė-dė Vincas Čiurinskas-Šer-mukšnis.

Gerai žinau Zdanavičių šeimos iš Pašulių k. (Rumšiškių valsč.) istoriją. 1944 m. rudenį vienas iš brolių Zdanavičių – Vytautas pamatė, kad atvykės iš Pamiero stribų pa-galbininkas į Rumšiškes ruo-šiasi varyti surištomis rankomis brolių Andrių. Vytautas ir Bernardas griebė ginklus ir pasitiko einančiuosius Guro-nių miške. Pastojo kelią, broli išlaisvino, stribą likvidavo. Nuo tada ir prasidėjo Zdanavičių partizaninis gyvenimas. Andrius tapo partizanu Aguona – būrio vadu. Jie bū-rėsi pas Vincą Čiurinską, Kar-dono eiguvos eigulį, vėliau pas jį pakeitusi Aleksą Alionį, prieš tai gyvenusį Guronyse.

1945 m. balandžio 12 d.

Vyčio Kryžiaus kavalierius

Būsimasis Lietuvos Nepriklausomybės kovų dalyvis Balys Ptakauskas, Juozo, gime 1998 m. liepos 13 d. Seinų aps. Leipalingio valsč. Senkoniu k. ūkininkų šeimoje. Savanoriu įkuriamą Lietuvos kariuomenę – Alytuje formuoja 1-ąjį pėstininkų pulką įstojo 1918 m. gruodžio 28 d. Dalyvavo kovose su bolševikų kariuomene 1919 m. vasarą prie Alytaus. Gegužę buvo perkeltas tarnauti į Alytaus karo komendantūrą, vėliau – į 9-ąjį pėstininkų pulką. Už kovinius nuopelnus mūšiuose su lenkais prie Vilniaus 1920 m. spalį Balys Ptakauskas buvo apdovanotas 1-ojo laipsnio Vyčio Kryžiumi su kardais (Nr.1308), taip pat jam suteiktas vyr. puskarininkio laipsnis. 1921 m. lapkričio 20 d., po beveik trijų metų tarnybos kariuomenėje, Balys Ptakauskas paleistas į atsargą. 1923 m. B. Ptakauskas susitokė su Dominyka Stankevičiute iš Seirijų valsč. Vainiūnuk. Šeimoje augo 5 vaikai: dvi dukters ir 3 sūnūs. Ūkininkava

Balys Ptakauskas (centre) tremtyje Krasnijarsko krašte, apie 1956 m.

vo savo tėvų ūkyje.

Balio Ptakausko nuopelnai buvo įvertinti visa eile apdovanojimų: 1928 m. gegužę apdovanotas Lietuvos Nepriklausomybės medaliu, 1932 m. birželį – Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu, 1938 m. rugsėji – 5-ojo laipsnio Vytauto Didžiojo ordinu, 1939 m. liepą – Šaulių žvaigždės ordino medaliu.

1945 m. sausį Balys Ptakauskas buvo suimtas, išvež

tas į Vorkutlagą, ten kalintas, tačiau nesudarius baudžiamosios bylos 1947 m. vasario 27 d. paleistas. Grįžęs namo labai trumpai džiaugėsi laisve, nes 1948 m. gegužės 22 d. buvo ištremtas į Krasnijarsko kraštą. Šeimai nuo ištremimo pavyko pasislėpti. I Lietuvą grįžo tik 1958 m.

Balys Ptakauskas mirė 1966 m., palaidotas Leipalingio kapinėse.

Gintaras LUČINSKAS

Pagerbti žuvę už Lietuvos laisvę

Spalį Prisikėlimo apyg. partizanai, buvę ryšininkai ir rėmėjai iš Šiaulių dalyvavo paminklų žuvusiems partizanams pašventinimo iškilmėse. Aplankėme Žagarės seniūnijos Dilbinėlių kaime pastatytą paminklą 1952 m. vasarą žuvusių keturių partizanų – Antano Virbicko-Bijūno, Edmundo Trinkos-Briedžio, Vaclovo Radnicko-Birštono ir Juozo Remeikos-Tautiečio, atminimui. Laisvės kovotojai, išduoti saugumo agento, žuvo Medžio sodyboje. Buvo duotas nurodymas partizanus paimiti gyvus, dėl to surengtos dvi pasalos. Du partizanus nušovė tarpduryje, kiti du pasitraukė į mišką. Deja, prieš kulkos pasivijo ir juos. Žuvusių kūnų nepavyko rasti.

Įžūtį primenančią vietą atvyko mokiniai iš Gaižučių pagrindinės mokyklos, Žagarės gimnazijos, buvę tremtiniai ir politiniai kaliniai, šauliai. Karolis Bačkonis papasakojo apie žuvusius partizanus bei jų kovą. Paminklą pašventino Žagarės bažnyčios kunigas. Prisikėlimo apyg. vyru ansamblis „Vidurnaktys nežuvę“ sugiedėjo Partizanų himnā, nuaidėjo Oro gynybos bataliono karių garbės salvės. Moksleiviai deklamavo eilėraščius, kartu su mokyoja padainavo, padėjo gėlių, uždegė žvakucių.

Atkurtos Prisikėlimo apyg. vadas nuoširdžiai padėkojo renginio organizatoriams, dalyviams, mokyojams, atsi-

vedusiems nemažą būrelį moksleivių. Jie turi žinoti rezistencijos laiką Lietuvos istoriją ir tai, kokia kaina iškota laisvė.

Joniškio r. Gataučių sen. Dargių kaime pastatytas paminklas 1952 m. žuvusiems Prisikėlimo apyg. Kunigaikščio Žvelgaičio rinktinės Audros būrio partizanams. Šiame kaime žuvo Alfonsas Padervinskas-Žilvitis, Juozas Padervinskas-Šermukšnis ir Vladas Daraška-Kikilis. Partizanus čekistai užpuolė Malvinos Mačiulienės sodyboje. Smulkiu apie įvykį papasakojo buvusi ryšininkė Onutė Krikščiūnaitė-Gutauskienė, tų dienų liudininkė. Renginė dalyvavo žuvusių partizanų brolių Alfonso ir Juozo Padervinskų sesuo Genovaitė Žvigaitienė ir Vlado Daraškos sesuo Aniceta Knišauskienė. Paminklą pašventino Joniškio bažnyčios monsinjoras J.Dobilaitis. Iškilmėse dalyvavo Gataučių pagrindinės mokyklos mokiniai, direktorė ir mokyojai. Sugiedojus Partizanų himnā, mokiniai padeklamavo eilėraščių. Žuvusieji pagerbti garbės salvėmis. Atkurtos Prisikėlimo apyg. vadas Juozas Mocius padėkojo Gataučių pagrindinės mokyklos vadovei ir mokyojams bei moksleiviams. Padėkos raštu apdovanota šios mokyklos istorijos mokytė Jolanta Jurkevičienė, Gataučių seniūnė Janina Kadėnė ir LPKTS Joniškio filialo pirmininkas Julius Lukys.

Padėkos nusipelnė ir daug prie renginio prisdėjęs Joniškio šaulių kuopos vado pavaudotojas Karolis Bačkonis.

Džiugu, kad mokyojai į jaunas mokinukų širdelės diegia Tėvynės meilę, supažindina su dramatiška ir didvyriška rezistencijos metų Lietuvos istorija. Galateityje nebus tiek daug jaunimo, paliekančio gmtajį kraštą.

Mes, Šiaulių krašto buvę politiniai kaliniai, tremtiniai, kasmet Mirusiuju pagerbimo dieną kartu su čia gyvenančiais buvusiais partizanais, aplankome Ginkūnų kapines. Prie didelio balto kryžiaus (autorius a.a buvęs politinis kalnys Gediminas Tamošiūnas), skirto partizanams, politiniams kaliniams, tremtiniam ir išeivijos lietuviams atminti uždegame žvakutes, pasimeldžiame. Aplankome ir laisvamanių kapinių daubą, kurioje pokario metais kalėjime nukankintų ir išniekintų partizanų kūnus suversdavo į žyro duobę. Nepriklausomybės metais, Stasio Plenieaus iniciatyva, LLKS Prisikėlimo apyg. partizanai iškrito krūmus, išlygino žyvrdubes, surinko žuvusių partizanų kaulelius ir palaidojo Ginkūnų kapinėse. Dauboje pastatė Memorialą. Šią vasarą 26 maži ir vienas didelis kryžius buvo atnaujinti, nudažyti. Nuolatinė jų priežiūra rūpinasi apygardos vadas Juozas Mocius ir Onutė Gutauskienė.

Marija RIMKIENĖ,
Laisvės kovų dalyvė

ILSEKITES RAMYBEJE

Vytautas Katinas

1929–2008

Gimė Katinuk., Panevėžio r., ūkininkų šeimoje. Okupacijos metais įstojo į savisaugos batalioną. 1945 m. susipažino su Vyčio apyg. partizanų vadu D. Vaiteliu ir ištraukė į aktyvią veiklą – tapo ryšininku. 1949 m. buvo areštuotas, įkalintas Panevėžio kalėjime. Nuteistas 25 metams, kalėjo Vorkutos lageriuose. 1956 m. išėjo į laisvę. Grįžęs į Lietuvą gyveno ir dirbo Panevėžyje. 1958 m. vedė, užaugino dvi dukteris.

Palaidotas Panevėžio Ramygalos gatvės kapinėse. Nuoširdžiai užjaučiame žmoną, dukteris, artimuosis.

LPKTS Panevėžio filialas

Pranas Jonytis

1924–2008

Gimė Perlojoje, Alytaus aps., ūkininkų šeimoje. Mokėsi Varėnos pradžios mokykloje, Belvederio pienininkystės technikume. Tarnavo sovietinėje armijoje. 1953 m. areštuotas, kalėjo Džezkazgane. Ten sutiko liko draugę Janę. 1956 m. grįžo į Lietuvą. 1971 m. apsigyveno Lentvaryje. Dirbo kilimų fabrike.

Palaidotas Perlojos kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame artimuosis.

LPKTS Lentvario filialas

Algiris Voveris

1935–2008

Gimė Bakaloriškių k., Trakų aps., ūkininkų šeimoje. 1948 m. šeima ištremta į Krasnijarsko kr. Partizansko r. – Kuturčiną. Igijo vairuotojo specialybę ir dirbo miško pramonėje. 1962 m. viša šeima grįžo į Lietuvą. Apsigyveno Lentvaryje. Algiris sukūrė savo šeimą, užaugino sūnų.

Palaidotas Lentvario kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame artimuosis.

LPKTS Lentvario filialas

Stasys Sigitas Balčius

1934–2008

Gimė Tauragės r. Aliojoškių k. ūkininkų šeimoje. 1948 m. su šeima buvo ištremtas į Irkutsko sr. – Zimą. Trylikametis pradėjo dirbti miško pramonės gamykloje. 1958 m. grįžo į Lietuvą. Gimtuosiuse namuose gyveno svetimi žmonės. Prisiglaudė pas giminės, vėliau apsigyveno Klaipėdoje. 38 metus dirbo silpnaregių sajungos įmonėje. Mylėjo muziką ir meną. Buvo apdovanotas meno saiveiklos žymūno ženklu. 10 metų giedojo Klaipėdos Šv. Kazimiero bažnyčios chore.

Palaidotas Klaipėdos Lébartų kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame žmoną, sūnų su šeima ir artimuosis.

LPKTS Klaipėdos filialas

Vytautas Juodvalkis

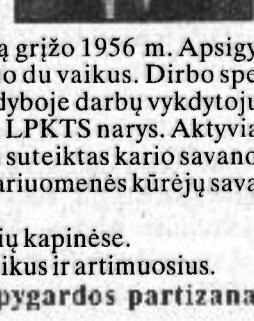
1925–2008

Gimė Suginčių k., Kuktiskių valsč., Utenos aps., ūkininkų šeimoje. Mokėsi Suginčių pradžios mokykloje, Utenos gimnazijoje. Pradėjęs mokyojauti Civilijų pradinėje mokykloje ištraukė į antisovietinę veiklą. 1944 m. įstojo į LLA. 1945 m. buvo suimtas ir karinio tribunolo nutiestas 15 metų kategoris ir 5 metus bėteisių. Kalėjo Krasnijarsko kr. Norilsko lageryje. Buvo aktyvus Norilsko lagerio sukilimo dalyvis. I Lietuvą grįžo 1956 m. Apsigyveno Kaune. Sukūrė šeimą. Užaugino du vaikus. Dirbo specializuotoje statybos montavimo valdyboje darbų vykdymo. Nuo 1993 m. buvo Tėvynės sajungos, LPKTS narys. Aktyviai dalyvavo LLKS veikloje. 2005 m. jam suteiktas kario savarorio statusas. Apdovanotas Lietuvos kariuomenės kūrėjų savarorių medaliu.

Palaidotas Kaišiadorių r. Rumšiškių kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame žmoną, vaikus ir artimuosis.

Atkurtos Didžiosios Kovos apygardos partizanai

Žiurkės

(atkelta iš 3 psl.)

Būtum tyliai ramiai sėdėjės, ir būtų virtusi Lietuvėlė laimingu ir sočiu „severo-zapadnu krajumi“ su kirilica ir „spalendrica“. „Ar negalima atsisakyti herojiškumo, kai jis neperspektyvus?“ Galima, ypač jeigu nežinai, su kuo jis valgomas.

Kas jie, šitaip kalbantys „zaratrustos“? Vienas – eks-sajūdininkas, virtęs paksininku, kitas – Maskvos aspirantas, dar vienas nežinia kas. Šiaip juos reikėtų laikyti subjektais, žinynu apibrėžtais maždaug taip – „itakos agentas – visuomenėje įtakingas asmuo, užverbuotas užsienio šalies žvalgybos, kuriam laikas nuo laiko yra duodama užduotis pasisakyti ar kitaip daryti itaką tai užsienio šalai naudinga kryptimi“. Betgi „netraukia“ vyruskai iki šio solidaus ir efektingo titulo – nei intelekto, nei itakos, nebent tarp internetinio „penktosios kolonos“ žiurkyno. Bet nesimpatiškų plikuodegių graužikų įvaizdis jiems – tikrai tinkamas.

Algirdas PATAKKAS

Baltijos šalių jaunimo suvažiavimas

Bona. Buvusioje Vokietijos sostinėje, Anabergo namuose, susirinko Vokietijoje gyvenantys Lietuvos, Latvijos ir Estijos jaunuoliai. Tris dienas truko tradicinius baltijiečių jaunimo kongresas. Iš įvairių vietovių atvykę jaunuoliai diskutavo apie interneto komunikacijos galimybų poveikį tarp kitose šalyse gyvenančių baltijiečių.

Bonus universitete tyrimus migracijos ir kolektyvinio identiteto tema atliekančio Julian Stubbe parengtas klausimų katalogas intensyviaus darbo grupėse sudarė pagrindą, kurio rezultatus pristatė Vokietijoje gimęs latvis Dainis Zegners. Išryškėjo dvi interneto naudotojų grupės: Vokietijoje gimę ir užaugę baltijiečiai bei naujai emigravusieji. Pirmiesiems internetas suteikia puikias galimybes siekiant išsaugoti savo tautinį identitetą, antriesiems jis atlieka dvigubą funkciją: iš vienos pusės naujamas palaikytų ryšiams su šeima ir draugais giminėje, iš kitos – užmegztį naujus kontaktus Vokietijoje.

Mykolas Pečeliūnas
1908–2008

Eidamas šimtuosius metus mirė 1941 metų birželio sukilimo Kaune dalyvis Mykolas Pečeliūnas.

Gimė 1908 m. gruodžio 29 d. Kauno r. Naujasodžio kaime. 1940 metais įsitraukė į sukilimo prieš Sovietų sąjungos okupaciją organizavimą, dalyvavo 1941 m. birželio sukilime Kaune. Sukilimo metu Lietuvių Aktyvistų Fronto štabas jam pavedė saugoti ir ginti Kauno miesto vandentiekį. M. Pečeliūnas užduotį puikiai atliko. Po sukilimo buvo pakviestas į LAF vadovybę. 1941 m. rugsėjo 15 d. pasirašė LAF memorandum Adolfui Hitleriui ir gen. Von Brauchitschui. 1943 m. kovo 16 d. buvo gestapo areštuotas ir kaip įkaitas išvežtas į Štuthofo koncentracijos lagerį. Koncentracijos vadovybė jam davė politinio kalonio numerį 21251. Štuthofo lageryje kalėjo iki 1945 m. sausio 25 d. – pirmos visos

Pro memoria

stovyklos evakuacijos dienos. Gyveno Lenkijoje, dirbo įvairius darbus.

Senatvę leido Gdansko serelių namuose. Monsinjorui Antanavičiui tarpininkaujant 2008 m. rugsėjo 25 d. Mykolas, kamuoja mas tévnés ilgesio, grįžo į Lietuvą. Kauno mero A. Kupčinsko rūpesčiu apgyvendintas Kauno Panemunės senelių namuose. Čia praleido paskutinius savo gyvenimo mėnesius.

Palaidotas Kulvos kapinėse.

Bendražygiai

Lietuviai svetur

Ieškodami naujų pažinčių interneto pagalba, nauji migrantai vis dėlto labiau linkę ieškoti savo tautiečių. Tačiau, norint patvirtinti tezę, kad informacinių technologijų pagalba kuriamas naujas kolektyvinis identitetas, šių išvadų visgi nepakanka. Diskusijų rezultatai bus panaudoti šiuo metu vykdomame Europos Sajungos tyrimų projekte „The Social Impact of ICT“.

Seniausias Seimas

Čikago. Balzoko lietuvių kultūros muziejuje įvyko seniausias ne tik JAV, bet ir viame pasaulyje Susivienijimo lietuvių Amerikoje (SLA) organizacijos 69-asis Seimas. Šios prieš 122 metus įsteigtos organizacijos nariai, žvelgdami į praetį, stengėsi pažvelgti ir į ateitį, linkédami organizacijai gyvuoti dar ilgus metus.

Kad ši organizacija yra svarbi, pabrėžė ilgametė jos sekretorė Genovaitė Meiliūnienė savo pranešime: „Tai, kad po šimto dvidešimt SLA veiklos metų reportai pateikiами gimtaja kalba, įrodo, jog susivienijimas buvo sukur-

tas lietuviybės pagrindu. Kas yra mūsų susivienijime brangiausia, už ką turime jį mylėti, tai jo stiprūs pamatai ir vienings veikimas. Įvairių pažiūrų ir įsitikinimų lietuvių į susivienijimą susijungė bendram tautiniam darbui.“

I SLA Seimo delegatus, narius ir svečius pirmasis kreipėsi organizacijos Vydomosios valdybos pirmininkas Kęstutis Miklas iš SINGER Island Florida. Jis sveikino visus dalyvius, supažindino su delegatais, pakvietė sugedoti Lietuvos himną ir toliau vadovavo programai. Apsilankiusi Lietuvos generalinė konsulė Čikagoje Skaistė Aniulienė pasveikino šios seniausios pasaulyje lietuvių organizacijos narius, palinkėjo jiems sėkmindo darbo ateityje.

Parengė Midas URBONAVIČIUS

Skelbimai

Gruodžio 12 d. (penktadienį) 15 val. LPKTS būstinių salėje (Laisvės al. 39, Kaune) Kauno medicinos universiteto Geriatrijos klinikos vadovė prof. Vita Lesauskaitė skaitys paskaitą „Sveikas senėjimas“.

Kviečiame dalyvauti.

Gruodžio 13 d. (šeštadienį) įvyks LPKTS Telšių filialo 20-mečio šventė. **10 val. šv. Mišios** Telšių katedroje, **11.30 val.** iškilmingas minėjimas Žemaitės teatro salėje.

ILSEKITES RAMYBEJE

Kajetonas Medardas Kulikauskas

Gimė Gelgaudiškyje, Šakių apskrityje. Baigės Gelgaudiškio pradžios mokyklą ir Jurbarko gimnaziją studijavo Kauno kūno kultūros institute, vėliau – ekonomikos mokslus Vilniuje. Įsitraukė į pogrindinę veiklą. 1948 m. areštuotas, nuteistas 25 m. Kalėjo Intos lageriuose. Po perteisimo 1955 m. paleistas. Įstojo vedė politinę kalinę Genovaitę Šakalauskaitę. Šeima sulaukė dukters. Iškentėjės badą, šaltį ir paniekimą 1958 m. grįžo į téviškę.

Palaidotas Gelgaudiškio kapinėse. Nuoširdžiai užjaučiame žmoną, dukterį ir artimuosius.

LPKTB Šakių skyrius

Vytautas Vasaitis

1921–2008

Gimė Šakių r., Lukšių valsč., Pentviriškės k. Iki 1946 m. dirbo Kazlų Rūdos miškų ūkyje. 1946 m. suimtas su antisovietine spauda. Iki teismo tardytas Griškabūdžio bei Kauno kalėjimuose. 1947 m. nuteistas 5 metams lagerio ir 5 metams tremties. 1954 m. grįžo į Lietuvą. 1956 m. vedė Stasę Muraškaitę, sulaukė sūnaus ir dviejų dukterų. Lietuvoje dirbo Ezerėlio durpių įmonėje. Buvo aktyvus LPKTS Ezerėlio filialo narys.

Palaidotas Kauno r. Zapyškio kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame žmoną ir dukteris.

LPKTS Ezerėlio filialas

Vladislava Baltryšytė-Viliušienė

1926–2008

Gimė Kalniškių k., Kaltinėnų valsč., Tauragės aps., ūkininkų šeimoje, auginojoje tris vaikus. Užėjus sovietams tévai remė partizanus. Vladislavai ištakėjus, tévai persikelė į Kaltinėnus, namus paliko Vladislavai. Jos vyras su partizanais namuose įrengė bunkerį, kuriame slapsėtės Žemaičių apygardos vadadas Vladas Montvydas-Žemaitis ir štabo nariai. Kai mynų įskusti buvo tardyti, tačiau stribams bunkerio rasti nepavyko. Vladislava išaugino ne tik gausią šeimą, bet rūpino ir augino našlaičius.

Palaidota Šilalės r. Kaltinėnų kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame vyrą, vaikus, vaikaičius, seserį, giminės ir artimuosius.

LPKTS Šilalės filialas

Jonas Grigaliūnas

1921–2008

Gimė Slabados k., Žaslių valsč., gausioje ūkininkų šeimoje. 1944 m. vasaros pabaigoje su broliu ir kaimo vyrais slapstėsi nuo mobilizacijos. Gretimame miške įrengė bunkerį, sudarė partizanų būri, kuriam vadovavo Motiejus Misiūnas. Gavo Karvelio slapyvardį. 1945 m. dalyvavo Antanaičių bei Kaukinės miško mūšiuose. Buvo sužeistas. 1946 m. pateko į pasalą. Kalėjo Trakų, Lukiškių kalėjimuose. Išvežtas į Komijos lagerius. Grįžęs dirbo įvairiose statybinėse organizacijose. Aktyviai dalyvavo Sajūdžio, LPKTS ir LLKS veikloje.

Palaidotas Kaišiadorių kapinėse.

Užjaučiame žmoną ir artimuosius.

LPKTS Kaišiadorių filialas

Gruodžio 12 d. (penktadienį) 15 val. LPKTS būstinių salėje (Laisvės al. 39, Kaune) Kauno medicinos universiteto Geriatrijos klinikos vadovė prof. Vita Lesauskaitė skaitys paskaitą „Sveikas senėjimas“.

Gruodžio 13 d. (šeštadienį) įvyks LPKTS Telšių filialo 20-mečio šventė. **10 val. šv. Mišios** Telšių katedroje, **11.30 val.** iškilmingas minėjimas Žemaitės teatro salėje.

Kviečiame buvusius tremtinius ir politinius kalinius aktyviai dalyvauti.

SL289

Redaktorė - Jolita Navickienė
Redakcija: Aušra Šuopytė, Dalia Maciukevičienė, Vesta Milerienė

Mūsų adresas: Laisvės al. 39, LT-44309 Kaunas, tel. (8 37) 323 204, faksas (8 37) 323 214
Indeksas 0117. El. paštas: tremtinys@erdves.lt, LPKTS puslapis interne: http://www.lpkts.lt
Įmonės kodas 3000 32645. Ats./sask. AB "Vilniaus bankas", kodas 70440, Nr. LT18 70440600 0425 8365.
Spausdino spaustuvė UAB "Rinkos aikštė", Josvainių g. 41, Kėdainiai
Offsetinė spauda 2 sp. lankai. Tiražas 3040. Užs. Nr.

Kaina 1,40 Lt